

1845 havde ganske anderledes stærke Garantier for, at det, der var bestemt i Testamentet, virkelig var betryggende for Livsarvingerne, navnlig ved Tilveiebringelsen af Erklæringer fra Folk, der ere bekendte med vedkommende Bestyrere. Jeg maa nu strax gjøre den Bemærkning, at man ikke kan parallelisere disse to Forhold. §§ 27 og 28 i den nævnte Forordning, hvortil det ærede Medlem sigtede, indeholde virkelige Forandringer i Livsarvingernes lovbestemte Arveret. § 27 bestemmer, at en enkelt Arving kan komme til at faae det hele Bo, imod et passende Vederlag til de andre Arvinger. § 28 bestemmer, at en Livsarvings Bød kan sættes fast, ikke blot saalænge Vedkommende er umyndig, men for hans Livstid. Dette er altsaa meget indgribende Indskrænkninger i Livsarvingernes lovbestemte Arveret, og det er høist naturligt, at man der har søgt stærke Garantier for, at de ere stemmende med Vedkommendes Tærv. Med Hensyn til Bestemmelsen her derimod har jeg idetmidste altid tænkt mig det saaledes, at de egentlige Garantier skulde søges i den Omstændighed alene, at vedkommende Arvelader har bestemt noget Saadant. Her er kun Tale om Bestyrelsen af Umyndiges Midler, ikke om Indskrænkninger i Livsarvingernes lovbestemte Arveret. Den egentlige Garanti forekommer mig at maatte søges deri, at Arveladeren har bestemt det saaledes, og det er Meningen, at denne hans Bestemmelse kun ganske undtagelsesvis skulde kunne omstødes; kun i ganske særegne Undtagelsestilfælde, hvor aabenbart Bestemmelsen er i Strid med de Umyndiges Interesser, skulde den kunne omstødes. Naar det ærede Medlem har sagt, at Skifteforvalteren ikke kan antages at have det nødvendige personlige Kjenndskab, saa maa jeg dertil sige, at Skifteforvalteren kun skal gjøre Angreb paa Bestemmelsen, kun skal gjøre Indstilling til Justitsministeren, naar det enten af selve den Naade, hvorpaa Arveladeren har villet have Formuen bestyret, er aabenbart, at det vil være til den Umyndiges Skade, eller den Person, som er indsat til Bestyrer, aabenbart er aldeles usikkert dertil. Det er Noget, som Skifteforvalteren vil være istand til at bedømme; det Første vil han ligefrem være istand til, og med Hensyn til det Andet vil han have

Afgang til at forhandle med Slægtningene, hvilke i saa Fald kunne faae Leilighed til at gjøre deres Bemærkninger. Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at der er en tilstrækkelig Betryggelse i, at Sagen forelægges Skifteforvalteren. — Naar det ærede Medlem dernæst har bemærket, at det vilde være et vanskeligt Hverv at paalægge Justitsministeren, at afgjøre dette Spørgsmaal, saa er dette ganske vist Tilfældet; men det maa erindres, at dette vanskelige Hverv ogsaa nu kan paalægges Justitsministeren. Nu er Forholdet jo dette, at en saadan Bestemmelse ikke er gyldig, medmindre Justitsministeren confirmerer den, medens det, som Forslaget gaaer ud paa, er, at den bliver gyldig, medmindre Justitsministeren nægter sin Sanction; Vanskeligheden er ikke større for Justitsministeren i det ene Tilfælde, end den er i det andet. Vanskeligheden ligger deri, at Justitsministeren staaer noget fjernt fra Forholdene og derfor ikke har det fornødne personlige Kjenndskab, men dette maa han, naar Vindringsforslaget vedtages, see at skaffe sig paa samme Maade, som han ifølge den nu bestaaende Lovgivning maa det, nemlig ved at indhente Erklæringer. Naar det ærede Medlem sagde, at det ikke var forsvaerligt, at lade Justitsministeren omstøde den Ret, som ved Lovgivningen er hjemlet Arveladeren, saa maa jeg hertil bemærke, at det heller ikke vil blive Tilfældet; thi det maa erindres, at Forslaget kun giver Arveladeren denne Ret under den Forudsætning, at ikke Bestemmelsen er af den Bestaafenhed, at Justitsministeren finder sig foranlediget til at nægte den sin Sanction, og — hvad jeg skal tillade mig atter at komme tilbage til — det gjør jo ikke nogen Forskjel, enten man siger, at Justitsministeren i enkelte Tilfælde skal kunne nægte sin Sanction, eller man siger, at Bestemmelsens Gyldighed skal beroe paa Justitsministerens Sanction; Stillingen kan ikke være vanskeligere for Justitsministeren i det ene Tilfælde end i det andet. Naar det ærede Medlem tilsidst sagde, at man ikke kunde være tjent med, at Justitsministeren tilfidesatte de Bestemmelser, som Testator havde givet, saa er dette jo atter Noget, som finder Sted efter den bestaaende Tilstand, hvor Gyldigheden af de Bestemmelser, der ere tagne, beroer paa, hvorvidt Justitsministeren vil stad-